

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6865/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Ivan Bokun, OIB: 48534903366 iz Gornje Stubice, Ulica Gupčevoj lipi 3, zastupan po punomoćniku Marku Mučnjaku, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupan po punomoćnici Sanji Porobija, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 11. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl. 2 Ugovora o kreditu broj 3208232365, sklopljenog između tužitelja IVANA BOKUNA iz Gornje Stubice, Ulica Gupčevoj lipi 3, OIB: 48534903366, kao korisnika kredita i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, kao kreditora, a kojom je odredbom ugovoreno : „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužitelju IVANU BOKUNU iz Gornje Stubice, Ulica Gupčevoj lipi 3, OIB: 48534903366, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 306,55 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana 23. srpnja 2026. godine pa do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 12. siječnja 2007. godine tužitelj je s tuženikom sklopio ugovor o kreditu broj 3208232365. Navedenim kreditom tužitelju je stavljen na raspolaganje iznos od 42.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama obračunata po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Tužitelj ističe kako je odredba iz čl. 2. Ugovora nepoštena i ništetna ugovorna odredba.

Naime, odredbom iz čl. 2. Ugovora određeno je: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“ Odredbama čl. 1021. ZOO-a propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Navedenom odredbom definirano je što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Upravo iz navedenog je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna. Tužitelj je zbog korištenja ništetne odredbe sadržane u čl.2. Ugovora tuženiku bio dužan i uplatio iznos od 1.915,93 kuna / 260,76 EUR. Odredbama čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZZP) propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Odredbama čl. 81. st. 1. ZZZP-a, propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, Nadalje, odredbama čl. 81.st.2. ZZZP-a je propisano da smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u stavku 3. Istog članka ZZZP-a propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Konačno, odredbama čl. 81.st. 4. ZZZP-a propisano je ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Tužitelj naglašava kako on s tuženikom nikada nije pojedinačno pregovarao o bilo kojoj odredbi Ugovora o kreditu, neovisno o tome radi li se o odredbama o promjenjivosti kamatne stope sukladno jednostranoj odluci tuženika ili pak o odredbama koje se odnose na naplatu naknada za obradu kredita. Zbog navedenog, jasno je kako je odredba Ugovora o kreditu u pogledu naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna ugovorna odredba.

2 Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava istaknuti tužbeni zahtjevi kao neosnovan u cijelosti, uključujući pravnu osnovu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe. Tužitelj nije dokazao potrošačko svojstvo. Tuženik ističe da tužitelj prije svega nije dokazao pravni interes za podnošenje isključivo deklaratornog tužbenog zahtjeva odnosno deklaratorne tužbe. Deklaratorna tužba se može podići kada je to posebnim propisima predviđeno, kada tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost ili neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Da bi se moglo utvrditi postojanje pravnog interesa, tužitelj treba učiniti vjerojatnim da bi, prihvatanjem njegovog tužbenog zahtjeva za njega bila ostvarena određena pravna

korist koju bez takve sudske odluke ne bi mogao ostvariti. Tužitelj u tužbi navedeno nije učinio vjerojatnim, niti će moći. Naime, za isticanje tužbenog zahtjeva i podizanje deklaratorne tužbe na utvrđenje ništetnosti, u smislu čl.187. ZPP potrebno je da tužitelj ima konkretan i aktualan pravni interes. Dodatno, zakonski pojam "zainteresirane osobe" koja se može pozivati na ništetnost ugovora prema čl. 327. ZOO-a ne smije se tumačiti preširoko i na način koji je suprotan zakonskoj svrsi i cilju navedenog propisa, jer intencija zakonodavca nije bila da za slučaj isticanja ništetnosti uvede u pravni sustav tzv. popularnu tužbu, tj. pravo svakoga da pokreće sudske postupke radi utvrđenja ništetnosti bilo kojeg ugovora, a da za to ne postoji realan i životni interes. Taj interes prvenstveno se mora sastojati u tome što utvrđenje ništetnosti ugovora izravno i konkretno unapređuje poziciju tužitelja. Bilo kakvo suprotno tumačenje otklonilo bi svaki smisao zakonskog zahtjeva za isticanje ništetnosti od strane za to zainteresirane osobe. Također, tužitelj kod deklaratornih tužbi mora u svakom konkretnom slučaju dokazati postojanje specifične pravne koristi koju će imati od toga da sud utvrdi svojom presudom postojanje sadržaja određenog pravnog odnosa. Naime, i sam tužitelj uz tužbu prilaže potvrdu tuženika u kojoj je brojčano izražena naknada naplaćena tužitelju još 2007.g. S obzirom da tužitelj nedvojbeno zaštitu može potraživati kondemnatornom tužbom to je jasno da nisu ispunjeni uvjeti propisani čl. 187. ZPP. Tužitelj nema konkretan i aktualan interes prilikom podnošenja tužbe. Sve i pod pretpostavkom usvajanja tužiteljeva deklaratornog zahtjeva (kojem usvajanju se tuženik evidentno protivi) za tužitelja ne bi nastala nikakva pravna korist osim dosude eventualnih troškova postupka, a to svakako nije smisao deklaratornih tužbi. Štoviše, izravna je zloupotreba procesnih ovlaštenja. Tuženik nastavno opisanom prigovara i vrijednosti predmeta spora kao previsoko postavljenoj. Ovo stoga što je de facto vrijednost tužiteljeva zahtjeva upravo iznos naknade koja je tužitelju naplaćena, a to je 260,76 EUR. Podnošenjem neosnovane deklaratorne tužbe, tužitelj postavlja i previsoki iznos vrijednosti predmeta spora 1.327,23 EUR. Vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju može biti koliko i iznosi sama naknada za obradu, a to je 260,76 EUR. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, odnosno nepoštenom sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik ističe kako tužitelj ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama, pa već samim time takav tužbeni zahtjev treba odbiti primjenom načela o teretu dokazivanja. Neovisno o tome što tužitelj ne predlaže niti jedan dokaz kojim potkrepljuje svoje navode tuženik će se, opreza radi, o istima očitovati u nastavku. Prije svega, tuženik ukazuje na stanje propisa, a što tužitelj, tendenciozno ispušta navesti u tužbi, budući da, s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora o namjenskom kreditu – siječanj 2007.g. nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Naime, neosnovano je shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o

ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, kao i da naloži tužitelju da tuženiku naknadi trošak ovog postupka u cijelosti.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj: 3208232365 od 12. siječnja 2007. godine, iskaz tužitelja i zapisnici s ročišta te priležeći podnesci.

4. Nesporno je među strankama da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom dana 12. siječnja 2007. sklopio ugovor o kreditu broj: 3208232365 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit od 42.000,00 CHF u protuvrijednosti kune. Nesporno je da je tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu zahtjeva kredita, sporno je da li je odredba za obradu za zahtjev kredita čl. 2. ništetna.

5. Imajući u vidu činjenicu da je u ovom predmetu postavljen samo deklaratorni zahtjev za utvrđivanje ništetnosti pojedinih odredaba ugovora o kreditu u konkretnom slučaju sukladno odredbi čl. 40. st. 2. ZPP-a mjerodavna je vrijednost predmeta spora 260,76 eur, jer je vrijednost tužiteljeva zahtjeva upravo iznos naknade koja je tužitelju naplaćena, a tužbenim zahtjevom se traži ništavost odredbe za ulaznu naknadu. U odnosu na navode tuženika o nedostatku pravnog interesa sud je stava da tužitelj ima pravni interes jer prema čl. 328. ZOO-a propisano je neograničeno isticanje ništetnosti, odnosno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi dok je prema čl. 327. st. 1. ZOO-a propisano da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana stranka. Po službenoj dužnosti sud je dužan paziti na ništetnost a prema odredbi čl. 187. ZPP-a propisuje se mogućnost da tužitelj od suda traži da se samo utvrdi postojanje ili nepostojanje nekog prava ili pravnog odnosa, poput sporne odredbe o ulaznoj naknadi.

6. Iz iskaza tužitelja proizlazi da kada je bio kod tuženika da je pročitao ugovor o namjenskom kreditu, nije primijetio da treba platiti troškove naknade obrade kredita. Navodi da zaposlenik tuženika nije mu govorio o troškovima obrade kredita, a niti mu je obrazložio od čega se sastoje ti troškovi. Kredit je bio za kupnju kuće. Kuću su koristili on i njegova obitelj. Kuća se nije iznajmljivala niti je bio registriran obrt ili firma. Navodi da je mjesečne anuitete osobno plaćao. Navodi da u toj kući ima prebivalište i danas. Navodi da nije prigovarao plaćanju naknade kredita nakon što je shvatio nakon potpisa kredita. Navodi da nije tražio na uvid tarifu o naknadi iz razloga jer nije ni znao.

7. Sustav zaštite uspostavljen je Direktivom 93/13 koji se temelji na ideji da se Potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga po stavu Suda EU, zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5. Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača već i da ugovor transparentno opisuje konkretan način funkcioniranja mehanizma na koji se ista odnosi kao i odnos između tog mehanizma i onoga predviđenog drugim odredbama, tako da potrošač na temelju preciznih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze sukladno točki 67. presuda Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, a iz čega proizlazi da ovaj sud mora ispitati jasnoću i razumljivost odredbe s obzirom na sve činjenične elemente i informacije koje tuženik kao davatelj kredita

pružio tužitelju kao korisnika kredita prilikom pregovaranja o sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu.

8. Prema odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

9. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Prema iskazu tužitelja sud je zaključio da se u konkretnom slučaju nije pregovaralo o navedenoj odredbi jer se radilo o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koju tužitelj može potpisati ili ne te je sasvim neizvjesno da tuženik ne bi omogućio tužitelju zaključenje ugovora da navedena ugovorna odrednica nije bila uključena u Ugovor. Ugovor ponuđen tužitelju je po principu "uzmi ili ostavi", jer tužitelj je mogao samo isti prihvatiti, druge opcije nije imao. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe čl. 2. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za obradu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a prema čl. 96., 97. i 102. te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom čl. 96. st. 1. ZPP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. navedenog čl. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika.

11. Tuženik nije dovoljno vodio računa o tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, a prema čl. 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba čl. 2 predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a.

12. Sud je dosudio parnični trošak tužitelju temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a u iznosu 306,55 eur, a koji se sastoji od: tužba – 25 bodova, podnesak 20.01.2026. g. 25 bodova, ročište 12.05.2026. g. 25 bodova, ročište 8.06.2026. 25 bodova,, a što ukupno iznosi 200,00 eur za rad odvjetnika prema OT, PDV 50,00eur, trošak sudske pristojbe na tužbu 26,55 eur, trošak sudske pristojbe na presudu 30,00 eur.

U Zagrebu, 23. srpnja 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 15 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-3088b-248c4**

Kontrolni broj: **0941d-21796-2b5da**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.